

Ontmoetingskerk Laren (NH) - 9 december 2018 - Lucas 3

Dat God spreekt is voor mij vaak iets ongrijpbaars geweest.

Ik dacht als kind soms aan de Donald Duck, waar boven de stripfiguren kleine wolkjes getekend zijn, met daarin tekst.

De stem van God in een wolkje ergens boven onze hoofden, zo stelde ik het me voor.

Maar zo *ervoer* ik het niet. Ik dacht: die stem heb ik nog nooit gehoord.

Ik vroeg me af: ontbreekt er iets aan mijn religieuze antenne? Mis ik iets dat anderen wel hebben: een lijntje naar boven. Of sprak God vroeger wel, in Bijbelse tijden bijvoorbeeld, maar is hij er op een gegeven moment mee opgehouden? Ik had bijna Einstein nagezegd: dat spreken van God behoort tot een primitieve godsdienst van vroeger.

Nu zeg ik wat anders.

Die stem van God vangen we allemaal op.

Je moet alleen weten wat er bedoeld wordt met die stem.

Je moet weten waar je moet zoeken en bij wie je je oor te luisteren legt.

God spreekt niet zoals de buurman of de buurvrouw.

God is geen persoon zoals jij en ik.

En toch hoor je in de Bijbel over de stem van God en over het woord van God.

Heeft God een stem?

Iemand leerde mij: draai het maar om.

Er is een stem die je God mag noemen, een stem die je met God mag verbinden.

Vroeger zeiden ze: God is aanwezig in het woord.

Er zijn woorden die voor jou een boodschap gaan bevatten. Die wat voor je gaan betekenen.

Die zich opeens of langzamerhand voor je openen. Die je raken, troosten, verder helpen.

Die woorden kunnen op allerlei manieren tot je komen.

In een regel van een lied of een gedicht, in een terloopse opmerking, in wat een kind tegen je zegt, in een zin die je je herinnert of in iets dat langzamerhand voor jou helder wordt.

Ook de stilte kan een boodschap bevatten.

Als ze aan professor Schillebeeckx vroegen: waarom hoor je God nooit wat zeggen, zei hij.

Dat komt omdat God naar je luistert. Intens luistert. Hij wil jou niet in de rede vallen.

Als jij bidt en uitspreekt wat in je hart leeft, kun je dat luisteren soms ervaren in vrede en rust die even over je daalt. Zo spreekt God, met stilte die vrede in je brengt.

Als Lucas over het woord van God schrijft, begint hij met het noemen van grote namen uit zijn tijd. Hij noemt de naam van de keizer: Tiberius, hij noemt de namen van koning Herodes en zijn broers, en die van de hogepriesters Annas en Kajafas.

Allemaal namen van mensen die toen veel te betekenen hebben in het land en in de tempel.

Maar als Lucas over God spreekt, wijst hij niet naar die grote invloedrijke mannen.

Wel naar iemand anders.

Naar Johannes.

Johannes wordt geroepen, Johannes voelt zich geroepen om zijn mond open te doen.

Hij voelt dat hij wat moet gaan zeggen. Dat hij wat moet gaan doen.

Ook dat je geroepen voelen en weten, noemt de Bijbel: zo spreekt God.

Herken je daar iets van?

Dat je in je op voelt komen: dit moet ik doen. Hier kan ik niet onderuit.

Ik kan honderd bezwaren opsommen, maar zo moet ik het doen.

Dan ervaar je: Zo spreekt God.

Lucas schrijft: het woord van God komt tot Johannes.

Letterlijk staat er iets anders: het woord *geschiedt* tot Johannes.

Dat ouderwetse woord geschieden geeft aan dat je geraakt en aangeraakt wordt.

Je hoort op een dag duizenden woorden die het ene oor in en het andere oor uitgaan.

Soms is er een woord, een zin, die binnenkomt.

Zodat je in beweging komt. Waardoor je voelt: dit moet ik gaan doen.

Johannes voelt zich geroepen. Hoe dat gegaan is, lezen we niet.

We horen dat Johannes gaat dopen. En dat hij de mensen oproept.

Effen wegen, vul de kloven op

Slecht bergen en heuvels, trek bochten recht

Zodat God dichterbij kan komen.

De woorden komen uit de mond van Johannes.

Maar de boodschap waarmee hij de mensen oproept, daarin mag je de roepstem van God herkennen. De stem van God klinkt via via. Via Johannes, via Jesaja, die dezelfde woorden eerder gebruikte. Via jou en mij.

Effen wegen, maak ruimte zodat God dichterbij kan komen.

Het is wat we kunnen doen. God op bestelling afroepen gaat niet.

Wat jij kunt dat is ruimte maken in je leven.

Ruimte voor stilte. Ruimte om je hart met alles wat daarin leeft open te stellen.

Ruimte voor liederen, ruimte voor woorden die ook voor jou een boodschap kunnen meedragen. Ruimte voor wat ook aan jou kan geschieden.

Ik weet zeker dat je God al hebt horen spreken.

Als de stem van je geweten.

Als de stem die je vraagt: waarvoor effen jij in je leven de wegen.

Die vraagt: mens waar ben je.

Er is een stem die je God mag noemen.

Er zijn woorden die een boodschap, een boodschapper worden.

Een engel noemt kerst ze.

Die woorden, voor jou bedoeld, om je verder te helpen.

Op kerst zijn het er twee, twee woorden die samen een boodschap, een engel worden.

Ze klinken in de kerstnacht. Maar niet allen dan.

Wie gaat tellen komt ze 365 keer tegen in de Bijbel.

Vrees niet.

Voor elke dag een keer.

Effen de weg en vrees niet.

Stel je open voor die woorden, uit welke mond ze ook mogen komen.

Je hoort Gods stem.

Amen